

De oorlog is ten einde, nu nog werkelijke vrede

Posted on 14 oktober 2025 by Willem Dercksen

Ruim twee weken geleden vroeg Syp Wynia me wat te schrijven over hoe we in Israël aankijken tegen het vredesplan van Trump. 'Eerst de gijzelaars zien, pas dan geloven', schreef ik terug. 13 oktober, 7 oktober op de Joodse maankalender, zien we ze in levende lijve terug in Israël.

Vanaf vroeg in de ochtend worden de vrijlating en de gebeurtenissen eromheen live op tv uitgezonden. Eerst vooral beelden van het Gijzelaarsplein in Tel Aviv. Vroeg in de ochtend is het er stampvol. Tienduizenden mensen al. Ze zijn uitgelaten, er wordt gedanst en gezongen. 'Peace upon Israel' is er in levensgrote letters te lezen. De aankondiging dat de eerste zeven gijzelaars in auto's van het Rode Kruis zitten wordt met gejuich en veel weggepinkte tranen ontvangen. Eitan Mor, de tweeling Gali en Ziv Berman, Matan Angrest, Omri Miran, Alon Ohel en Gilboa Dalal. Ook bij de huizen van de gijzelaars staan honderden mensen de vreugde te delen.

In Israël kan Trump niet meer stuk

Elders in het land is het stil. De snelweg tussen Tel Aviv en Jeruzalem is gesloten in afwachting van de komst van Trump. Bij de Knesset daarentegen verdringen genodigden, gedelegeerden en journalisten elkaar. 'Welcome to the Knesset President Trump.' In Israël kan hij niet meer stuk. Hij heeft het vrijwel onmogelijke voor elkaar gekregen: een bestand, vrijlating van alle gijzelaars en een plan voor een vrediger toekomst waarover partijen verder willen praten.

'Het is een kans die we moeten grijpen' commentarieert mijn zwager, een doorgewinterde reservist. 'Hopelijk een vrediger toekomst.' Echte vrede lijkt voor de huidige generaties te hoog gegrepen. *'Peace will come when the Arabs will love their children more than they hate us'*, sprak voormalig minister-president Golda Meir al in het begin van de jaren zeventig. En die uitspraak heeft helaas nog steeds niets aan geldigheid ingeboet.

Israëli's zijn keien in het vieren van het moment. Vandaag is het feest. Althans voor velen. De families van vermoorde gijzelaars wachten gespannen af of hun geliefden ook terugkomen en geïdentificeerd kunnen worden. Een einde aan de onzekerheid, een afsluiting in de vorm van een begrafenis en een sjiva, de zevendaagse Joodse rouwperiode. Ook de families van de 2000 omgekomen soldaten, volwassen burgers, kinderen en Holocaust-overlevenden zullen gemengde gevoelens hebben: vreugde over de vrijlating van de levenden en pijn over hun geliefden.

Geen show

Vandaag geen show van Hamas bij de overhandiging van de gijzelaars. Vlak voor de vrijlating bellen Hamas-terroristen de ouders van gijzelaars. Eerst nam de moeder van Evyatar David, de uitgehongerde gijzelaar die zijn eigen graf moest graven waarvan het beeld door Greta Thunberg gebruikt werd als bewijs voor de genocide in Gaza, niet op. Maar toen de telefoon met het 'unrecognized number' voor de derde keer overging, kreeg ze haar zoon in beeld met een gemaskerde terrorist ernaast. Hij heeft wat gewicht gewonnen. Het verzoek van Hamas was om de video van het telefoongesprek publiek te maken en de ouders deelden hun vreugde maar wat graag.

Elon Ohel en Eli Sharabi

Wat later vliegt de 'Trump Force One' laag over het Gijzelaarsplein en wordt in Gaza de overdracht van de overige dertien levende gijzelaars in gang gezet. We zien alles op tv. De eerste foto van Elon Ohel komt in beeld. Nog in Gaza waar het Rode Kruis de gijzelaars aan het leger overhandigt. In gesprek met een psycholoog van het leger die zijn conditie scant. Elon is de pianist die op het festivalterrein door een granaat aan één oog blind is geworden. Links in beeld zien we een shot van juichende en dansende vrienden bij zijn huis.

Een interview met de eerder vrijgelaten Eli Sharabi, toen een geraamte, die met Alon in de tunnels heeft gezeten en had aangeboden Alon te laten gaan en zelf te blijven. We zien zijn oma, een Holocaust-overlevende.

Gali Berman en Omri Miran

We horen een telefoongesprek met Emily Damari, de Engelse supporter van Tottenham Hotspur, die wacht op Gali Berman, een van de tweeling, met wie ze samen ontvoerd werd nadat hij haar te hulp was geschoten. 'Ik kan mijn leven niet echt terugkrijgen voor ik hem heb omhelsd.' De tweelingbroers ontmoeten elkaar voor het eerst na twee jaar. Ze wisten niet van elkaar dat ze in leven waren. Op het Gijzelaarsplein worden de beelden live uitgezonden. Gejuich en gedans bij elke gegijzelde die in beeld komt.

We horen de vrouw van Omri Miran haar dochters bellen dat hun vader leeft en in Israël is. Haar jongste dochter heeft haar vader nog nooit gezien.

Maccabi Tel Aviv

Vlak bij kibboets Re'im aan de grens met Gaza staan helikopters klaar om de gijzelaars met hun ouders naar een ziekenhuis in het centrum van het land te vervoeren. Langs de weg daarnaartoe staan talrijke mensen met Israëlische vlaggen. In het Bloomfield stadion in Tel Aviv staan supporters van Maccabi Tel Aviv op het veld al te zwaaien met vlaggen in de kleur van hun team om de helikopter die Gali en Ziv Berman zal vervoeren te verwelkomen. De tweeling zit zelf met shirts van Maccabi in het legerbusje op weg naar de helikopter.

Zonder uitzondering spreken ouders van gijzelaars hun dank uit aan alle soldaten

die hun leven gewaagd of verloren hebben. In Israël zijn de meeste mensen ervan overtuigd dat alleen de pressie van het leger de vrijlating van de gijzelaars naderbij heeft gebracht. Maar voor de werkelijke vrijlating was meer nodig.

Ontvangst van Trump

In de Knesset ligt de rode loper uit. Een erewacht, Netanyahu met zijn vrouw en Ohana, de voorzitter van de Knesset, met zijn man. 'In Gaza zouden ze hem van het dak hebben gesmeten', commentarieert mijn echtgenote. Allen staan klaar om Trump te ontvangen. De security-mensen dragen mondkapjes, waarschijnlijk een wens van Trump. Na binnenkomst schrijft hij in het gastenboek. 'This is my great honour. (...) This is the dawn of a new day.'

De Trump-deal. 'Iedereen heeft gewonnen, iedereen heeft verloren' kopt *Ynet*. Israël heeft gekregen wat tot voor kort voor onmogelijk werd gehouden: de vrijlating van alle levende gijzelaars en de terugkeer van een groot deel van de vermoorde gijzelaars zonder dat Israël de Gaza-strip geheel hoefde te verlaten. Buiten de zogeheten gele lijn blijft het leger 53 procent van de strip controleren, inclusief een substantiële buffer die moet voorkomen dat terroristen de grens kunnen bereiken. Daar staat tegenover dat Hamas niet van zins is te ontwapenen voor er een Palestijnse staat is.

Hamas verkreeg een einde aan het vechten en de internationaal gegarandeerde belofte dat Israël niet opnieuw zal aanvallen zolang de onderhandelingen voortduren over de resterende fasen van de Trump-deal. Hamas krijgt eveneens hulp van andere landen en behoudt zijn macht over Gaza. En vooral internationale erkenning van een Palestijnse staat die er nooit was en er voorlopig waarschijnlijk ook niet zal komen.

Prabowo Subianto

Maandag 13 oktober, 14:00 uur, de deadline van de dinsdag-editie van *Wynia's Week*. Alle levende gijzelaars zijn in Israël. Allen sterk vermagerd, de meesten in redelijke conditie. De vreugde zal nog wel even voortduren, al zal er straks schaduw vallen als de vermoorde gijzelaars komen.

Trump zit in de Knesset welverdiend eerbetoon in ontvangst te nemen. Hij mag

Netanyahu meenemen naar de conferentie in Sharm el-Sheikh (wat Netanyahu uiteindelijk toch niet doet, red.), terwijl Israël zich, als klap op de vuurpijl, voorbereidt op de komst van het staatshoofd van het grootste moslimland ter wereld: Prabowo Subianto, president van mijn geboorteland Indonesië. De oorlog is ten einde, nu nog werkelijke vrede.

Wynia's Week brengt broodnodige, onafhankelijke berichtgeving: drie keer per week, **156 keer per jaar**, met artikelen en columns, video's en podcasts. Onze donateurs maken dat mogelijk. [Doet u mee?](#) Hartelijk dank!